

Sygn. akt II UK 356/13

POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z wniosku K. W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w G.
o wypłatę emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 26 listopada 2013 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 14 marca 2013 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca złożył skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z 14 marca 2013 r.

Zarzucono naruszenie art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw przez przyjęcie, że „niekonstytucyjność tych przepisów, stwierdzona wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 13 listopada 2012 r., K 2/12, nie miała wpływu na treść wyroku zaskarżonego apelacją, choć wykładnia ta jest błędna, gdyż art. 103a ustawy w związku z art. 28 ustawy zmieniającej nie mógł stanowić podstawy wstrzymania wypłaty emerytury ubezpieczonego, następnie oddalenia jego odwołania i apelacji, skoro w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r. bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, w

tym także do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 8 stycznia 2009 r., której wypłatę podjęto po tej dacie z uwagi na uchylenie z dniem 8 stycznia 2009 r. art. 103 ust. 2a ustawy na podstawie ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o emeryturach kapitałowych (Dz.U. z dnia 24 grudnia 2008 r.) i wejście w życie art. 45. ust. 1 ustawy o emeryturach kapitałowych - jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, a zatem wstrzymanie wypłaty emerytury wnioskodawczyni naruszyło prawo materialne, gdyż wnioskodawczyni nabyła prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r. bez konieczności rozwiązania stosunku pracy i w dacie wydania decyzji o wstrzymaniu wypłaty emerytury nie obowiązywała norma prawna, która stanowiłaby podstawę materialnoprawną do wstrzymania wypłaty świadczenia emerytalnego”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy w postanowieniu z 24 kwietnia 2013 r., II UK 299/12, niepubl., stwierdził, że obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą – jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury – nie ma zastosowania do osób, które nabyły to prawo w okresie od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r. Podobnie orzekały Sądy Apelacyjne (zob. wyroki Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 24 kwietnia 2013 r., III AUa 974/12, LEX nr 1316284, 9 kwietnia 2013 r., III AUa 975/12, LEX nr 1322707, Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 27 marca 2013 r., III AUa 212/13, LEX nr 1314786, Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 17 kwietnia 2013 r., III AUa 1448/12, LEX nr 1322572).

Skutkiem wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r., sygn. akt K 2/12 jest utrata mocy art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 257, poz. 1726) z chwilą ogłoszenia sentencji wyroku w Dzienniku Ustaw w zakresie, w jakim przewiduje stosowanie art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych do osób, które nabyły prawo do emerytury przed dniem 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy. Oznacza to, że obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą - jako

warunek realizacji nabytego prawa do emerytury - nie będzie miał zastosowania do osób, które nabyły prawo do emerytury w okresie od dnia 8 stycznia 2009 r. do dnia 31 grudnia 2010 r.

Trafnie więc w zaskarżonym wyroku stwierdzono, że „orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego nie odnosi się do sytuacji ubezpieczonego, wobec której w dniu nabycia prawa do emerytury, tj. 25 września 2008 r., jak i od 1 października 2011 r. obowiązywały analogiczne zasady. Przepisy wykluczały możliwość łącznego pobierania emerytury i wynagrodzenia z tytułu kontynuowanego stosunku pracy. W przypadku ubezpieczonego art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw nie miał w ogóle zastosowania”.

Z tego względu, skarga nie nadawała się do przyjęcia do rozpoznania, ponieważ nie spełniała przesłanek z art. 398⁹ § 1 k.p.c.

aw